

ČERNÁ VĚŽ

PETR VYHLÍDKA

Petr Vyhlídka

ČERNÁ VĚŽ

---

copyright © Petr Vyhlídka 2008
cover art © Michaela Stejskalová | Dreamstime.com

OBSAH

PROLOG

ČÁST PRVNÍ

ČÁST DRUHÁ

ČÁST TŘETÍ

ČÁST ČTVRTÁ

EPILOG

PROLOG

Louku, oddělující tmavé stíny panelových domů od blikajícího oranžového světla nočního semaforu, protínala důkladně vyšlapaná cestička. Začínala za kdysi rušnou silnicí, kterou před několika lety vybudovaný obchvat odsoudil – spolu s dvojicí čerpacích stanic – k zapomenutí; někdejší magistrála zůstala jen jako přirozená hranice, oddělující město od satelitního sídliště. Konjunkturu téměř nepřetržitého provozu nyní prožívala právě ona transversální stezka, nejkratší cesta z kulturně-konzumentského ráje do betonové pustiny.

Nebyla prázdná ani teď, kdy město spalo.

Za hodinu tudy budou v opačném směru putovat rozespalí lidé k prvním vlakům, teď patřila louka jenom dvojici, jejíž stín, vykreslený bezpečnostním osvětlením benzínové pumpy, připomínal dvouhlavou, dvourukou a čtyřnohou příšeru, přesouvající se po oprýskaných stěnách nedalekých garáží.

Ticho na okamžik přerušilo jen krátké štěknutí psa, probuzeného nepříjemným snem, a ledabylá rozespalá odpověď z jiného kotce. Ti dva se zastavili a splynuli v kompaktnější stínovou figuru polibku, pak vykročili do další etapy obvyklých, téměř každonočních poutí, jejichž frekvence napovídala brzkému konci před oddávajícím úředníkem.

Tráva kolem voněla pozdním jarem a noc patřila zatím jen jim.

Příliš idylická scéna na to, aby trvala nekonečně dlouho. Relativita subjektivního času, vlastního nejen milencům, zamotaná jako Moebiův pruh se měla každou chvíli porušit.

Samozřejmě v nejneočekávanějším okamžiku.

Do ticha nočních ozvěn se někde úplně jinde ozvaly nejisté kroky pozdního opilce, táhnoucího z posledního otevřeného baru.

„Tisíckrát jo. Stejně,“ přesvědčoval sám sebe, zatímco ho vratká chůze vrhala ode zdi až k okraji chodníku. Noha mu občas sjela po obrubníku, takže musel rozpaženými pažemi zachraňovat rovnováhu. Byl v tom oboru na první pohled zkušeným praktikem, protože vyrovnávací akrobacii provozovalo jeho tělo automaticky, bez dohledu druhé signální soustavy, aniž by se soustředěný monolog byl jen na chvíli přerušil.

„Senzibil,“ ušklíbl se, když procházel pod rozsvíceným oknem policejní stanice: „Velikej mág? Šašek!“

Ulice spala, stejně jako službukonající strážmistr.

„Blbec!“ Příkrý odsudek doprovodilo další vyrovnávací mávnutí rukou.

„Maj' zelenou, podvodníci. Strašlivě se jim ubližovalo, he?“

Opilcova řeč byla na rozdíl od chůze víceméně souvislá. I když se příštím krokem dostal do houpavého manévru, který ho navedl ke zdi (odrazil se od ní ramenem, a obloukem jen tak tak minul sloup veřejného osvětlení), nezakopla jeho řeč ani slabikou.

„Telepatie, léčba na dálku. Zneuznaná věda, he? Einstein by se asi položil, kdyby to slyšel.“

Muž se na okamžik zastavil, opřel se oběma rukama o mříž lékárny, na dlaň daleko od zvonku a světélka nad ním, které prozrazovalo, že uvnitř podřimuje v křesle další tichý strážce noci.

„A ta bezelstná víra v jasnovidce,“ pokračoval, když uklidnil rozbouřený žaludek, „A lidi jim to žerou. Což takhle bílá magie, milánkové, he?“ rozkřičel se, když polkl kyselé sliny, dobývající se ze žaludku. Ten by pomoc z lékárny jistě uvítal, ale rozčilený muž na protesty vlastních vnitřností nedal.

„Můří nohy a pentagramy a temné síly. Vždyť jste úplně pitomí, vy lidi.“

Lidé spali.

* * *

Vzduch náhle zhoustl. Dal se nahmatat. Prostor se zavlnil, na plácku mezi sídlištěm a městem se začalo dít něco neuvěřitelného.

Svívalo.

O hodinu dříve a na ploše dvacet krát dvacet metrů.

Kohout v nedaleké ohradě se rozkokrhal, rázem pak ztichl, když se v jeho jednoduché mysli objevil podivný nekohoutí pocit.

Tma se stahovala do středu prazvláštního svítání a rotovala v divokém víru, v optickém klamu, který ve skutečnosti nepohnul stéblem trávy. Dvojice vyděšených očí nevnímala nic jiného než tanec, šílený balet amorfních obrazců. Rychlost víru klesala, noční tornádo dostávalo tvar. Stávalo se z něj cosi konkrétního, abstrakce tmavých barev, rozdělená ve výši asi pěti metrů dvojicí tenkých ohnivě rudých pruhů.

Příjemný na pohled, vířil v pravidelném vzorci, připomínajícím Jupiterovu atmosféru v odstínech šedi. Hypnotizoval.

Náhle, navzdory přírodním zákonům (jako by nestačilo, že se vůbec objevil), vír zastavil.

Ozval se přidušený mužský výkřik, zatímco dívka v okamžiku ztratila vědomí.

Protože věc nabyla opravdu hrozivých tvarů. Znovu se snášející tmou se k vyděšené dvojici natáhla čtveřice drápů na pokroucených černých rukou, vyrůstajících z mohutného těla. Démon s protaženým zobanem otevřel tlamu a zařval – mohutný ryk zazněl jen do blízkého okolí, aby se s rachotivou ozvěnou odrazil od zakřiveného prostoru. Po celém kraji se hlasitě rozštěkali psi.

Dlouhé pazoury objaly muže, křečovitě svírajícího bezvládnou dívku, přitiskly ho k tmavému tělu plnému oběžných záhybů, a zahalily dvojici do neproniknutelného černa.

Vír se dal opět do pohybu a rozvířil fotony blízkého okolí. Potom pukl jako mýdlová bublina a nezbylo po něm nic, ani cár tmy.

Přírodní zákony opět začaly bezchybně fungovat. V jednom z blízkých domů se otevřelo okno a rozespálý hlas sprostě vynadal štekajícímu hlídači, který schlíple zalezl do boudy.

* * *

V té chvíli dorazil muž, potácející se ulicí na odvrácené straně města, k náměstí. Svůj hlasový projev omezil na brumlání beze smyslu. Nebyl tak opilý, ale monotónní brumendo pomáhalo udržovat kroky v patřičném tempu.

Zvedl hlavu, aby pohlédl na Měsíc visící vysoko nad špicí chrámové věže. Někdy míval ten pohled rád, dnes ho rozčiloval.

„Luna mendax,“ prohlásil vztekle. „Měsíc lhář. Co na tom. Všichni lžou. A Měsíc stejně *couvá*,“ ušklíbl se. „Žádný Crescit, Decrescit. Dorůstá a Couvá. Pročež lže pouze latiníkům.“

Zřetelné C připomínalo půlměsíce na istambulských mešitách. Odplivl si, protože v těch končinách se mu nelíbilo. Právě jako dnešní noc v baru.

Nebeský souputník náhle blikl. Na zlomek vteřiny vzrostl do plného kola, kdy ani nelhal, ani neříkal pravdu, a potom se vrátil do původní podoby. Muž si protřel oči.

Zaklel.

„Asi bych měl s tím chlastem přestat.“

Teprve za několik minut, kdy nejistou rukou zkoušel odemknout vrata průjezdu, si uvědomil, že nemuselo jít o zrakový klam.

Jenže to bylo přece tak dávno...
Mávl rukou a stiskl zdobenou kliku.
Veřeje zaskřípěly.

ČÁST PRVNÍ

Červené přítmí baru kolébalo k nostalgickému snění. Pospávající notoričtí samotáři usrkávali zamyšleně ze sklenek a vzmáhali se na dvě slova za půl hodiny, jimiž se dožadovali doplnění zásob, větší společnost u dlouhého stolu se navzájem přesvědčovala o vhodném čase odejít. Barman unavenýma očima luštil titěrná písmenka sportovní rubriky, vrtule stropního větráku nad jeho hlavou namáhavě rozbíjela vzduch plný kouře.

„Ještě jednou. Dvakrát,“ řekl Kilián servírce, procházející kolem stolu. Kývla.

„Prostě mě namíchnul,“ pokračoval. „Žvanil.“

„Ale ono na tom něco bude,“ hotovil se k opozici kolega. „Nesmíš věřit jen tomu, na co si sáhneš. To bys pak ani nemoh’ věřit, že se hmota skládá z atomů.“

„A tvrdím snad, že skládá?“ ušklíbl se Kilián. „A tvrdím, že *všechno*, co povídal, je nesmysl? Já jsem ochoten přiznat existenci jisté míře schopností, které oficiální věda neuznává. Ale nejsem schopen tolerovat podvodníky. Myslíš snad, že ten včerejší človíček byl opravdu takový senzibil, jak se vychvaloval?“

„No, asi ne,“ váhavě přiznala opozice, a Kilián se vítězoslavně usmál. Zahleděl se na obnažené kameny klenuté stěny.

Možná, že tu před časem byl jen průjezd, plný starého harampádí, možná vlhké studené skladiště. Pak se čas ve smyčce vrátil a znovu zapomenuté středověké zdi oživil. Ale velká křbová kamna a červený reklamní neon spřáteleného pivovaru upozorňovali, že takové návraty bývají jen milosrdnou lží.

Ve skutečnosti se nikdo nevrací. Jen vzpomíná, řekl si. Potom se duchem vrátil ke stolu.

„Kdyby byl, nevytahoval by se tím. Devadesát devět procent všech lidových léčitelů jsou podvodníci. V nejlepším případě podvádí sami sebe. Něco umět znamená především skromnost,

---

kamaráde. Vzpomínáš, co jsem ti říkal o afrických a vůbec čarodějích? K bílé magii je složitější cesta a nesmí se z ní sejít. To platí asi všeobecně i o senzibilech. Pokud ti lidé věří v Boha, pak musí pomáhat, ale ne tak, jak to mnozí dělají. A celé to asi bude nesmysl,“ uzavřel rychle, neboť na stolek se snesly sklenice s červeným vínem.

Napil se a za vážnou maskou gurmána se nezřízeně chechtal.

„Asi nebude,“ řekla servírka, poslouchající druhou půli monologu, „Předevčírem tady Laub byl,“ jmenovala muže, který Kiliána pravidelně rozčiloval, „A tvrdil, že v noci cejtil něco cizího.“

„Cizího?“

„No, on to moc nevysvětloval,“ přiznala servírka, „Mlel o nějakých pocitech a vjemech. Vždyť ho znáte.“

„Žvanil.“

„Nojo. Jenže on tvrdí, že to má určitě něco společného se zmizením Mikyho a Lucky.“

Vnitřní Kiliánův smích se vytratil.

„Jakým zmizením?“ zeptal se napůl lhostejně, s jakoby skrývanou senzacechtivostí.

„Vy to nevíte?“

Kilián, regenerující organismus po předchozí opičce pospáváním během dne, nevěděl.

* * *

Když Lucie procitla ze spánku, na okamžik jí všechno připadalo jako velmi realistická noční můra. Teprve po několika nekonečných sekundách sebeuvědomování samy sebe, se podivná realita vracela a udeřila ji jako zapomenutý bumerang.

První, co si v tu chvíli vždy vybavila, byla bledá tvář vysokého muže s upraveným vousem. Viděla ten obličej do nejmenší-

---

ho detailu, jakoby ho vídala řadu let. I jméno, které k ní patřilo, mělo zvuk něčeho dávno povědomého.

Tyrrhax.

Teprve potom si vzpomněla na nekonečné schodiště, po němž je oba – ji i Michala – hnaly děsivé postavy se zvířecími tvářemi, na schodiště osvětlené desítkami pochodní. Nahoře, na konci spirály, vedoucí kolem ohromného pilíře, za velkým portálem se s ním v rozlehlém sále plném podivných stvoření poprvé setkala.

Od začátku, i přes nenávist a strach, ji ten podivný únosce do zvláštního světa přitahoval. Byl uhlazený, příjemný – a krutý a panovačný. Na Lucii se usmíval, zatímco okolí mrazil nepříjemným pohledem. Michala po několika protestech, které Luciin přítel podle svého názoru rozumně vznesl, předhodil pouhým kývnutím prstu zvířecím strážím.

Zubaté psí čumáky ho odtáhly pryč a Tyrrhax je ani nesledoval, obrátil se k Lucii a znovu se mile usmál. Měl šarm a měl styl. Přes to (nebo možná právě proto), že připomínal filmového zloducha, viděla v něm dívka jediný srozumitelný a povědomý bod ve vesmíru, který se zbláznil a přestěhoval ji do šíleného světa.

Sen ji vždy milosrdně kolébal. Měla v něm pocit, že Michal a svět z něhož přišli, nebyl reálný, že pravým životem, do něhož procítá, je Tyrrhax a jeho okolí.

Teprve potom se probouzela doopravdy.

Každé ráno se jí vzpomínky vracely. Do detailu kruté a živé. Vzpomínky na démona tmy, který je unesl, na nekonečnou a zoufalou cestu po schodišti, na první pseudozvířecí i pseudolidské tváře, které na něm spatřila. Vzpomínky na poslední Michalův pohled. Na vztek, strach a beznaděj.

S každým probuzením se stávaly všednějšími.

Nezapomínala, nepodléhala milosrdným růžovým brýlím, které obrušují hrany ostrých vzpomínek. Každou noc se nepoškozený film přetáčel zpět.

A reakce na něj byla čím dál tím víc lhostejnější.

Nevěděla, kolik od jejího příchodu uplynulo dní. Nepočítala je. Všechny byly stejné.

I ten, který právě začínal.

První, co si dokázala *skutečně* uvědomit, byla velká postel s nebesy, plná měkkých polštářů a peřin. Pak postavu v pozadí, téměř splývající s přehnaně rokokovým vybavením.

Tvora s kočičími rysy.

Konečně tu někdo byl. Až dosud se probouzela sama, bez asistence, a polykala výkřiky až do chvíle, než se objevil nějaký chlupatý sloužící se servírovacím stolem.

Lucie se posadila, pokusila se odkopat nepříjemně těžkou peřinu.

„Pust’te mě ven!“

Kočka se nepohnula.

„Chci pryč! Chci Michala!“

„Pryč, rozumíte?“

Kočka u dveří něco řekla. Neznělo to, kupodivu, nepříjemně.

Lucie její hlas zpočátku nevnímala. Když si uvědomila, že se jí ten tvor pokouší uklidnit, sebrala polštář a hodila ho po něm.

Kočka se nepatrně sehnula, aby nedostala přímý zásah do obličeje, zatímco Lucie neudržela rovnováhu a skulila se z postele.

Dopadla na kolena.

„Au.“

Zvířecí žena se konečně odlepila ze svého místa u dveří. Drobnými krůčky (bylo v nich něco orientálního) přicupitala a chytila Lucii za ramena. Ta do ní prudce strčila.

„Nesahej na mně!“ zaječela, „Zmiz!“

Strach a zoufalství se v ní pomalu měnily ve vztek.

Tvor se přihrbil a ustoupil ke dveřím. Sklopil oči. Něco zašep-
tal.

Znělo to – ale jistě, znělo to jako omluva. Lucie polkla na-
dávku. Na chvíli se jí zmocnilo překvapení.

Copak tomu rozumím? Není to jen v postoji, v gestech? Před-
pokládám, že udělá něco takového, a tak ta slova považuji za
omluvu? Nebo jsem opravdu slyšela: *Promiňte, paní?*

Nevěděla kde je a proč, ale v rámci snu je přece možné všech-
no.

I to, že ji unesl čaroděj na začarovaný zámek a ona je tu zakle-
tá – a má služebnou. To princezny mívají.

„Pojď sem.“

Sklopený zrak.

„Rozumíš mi?“

Kočka nepatrně zvedla hlavu.

„Takže ne. Co bude teď? Jako obvykle snídaně, nebo přijdou
další změny programu?“

Snídaně zůstala. Jako každé ráno bohatá a rozmanitá, dove-
zená na vozíku livrejovaným chlupatcem tak trochu jezevčího
vzhledu. Servírovaná do postele, do které se Lucie vrátila, když
jídlonoš zaklepal na dveře.

„Jak se jmenuješ?“ zkusila mezi sousty.

Kočka špitla; možná to bylo jméno a možná Prosím.

„Nemá to cenu,“ zívla Lucie. „Asi se mi to před tím opravdu
jen zdálo. A stejně se mi chce ještě spát.“

Položila se do peřin.

Snila. O Tyrhaxově bledé tváři a zvířecích rysech své ko-
morné. O slovech.

Opravdu se jí zdála slova, což jí zpočátku přišlo absurdní. Jak
se někomu mohou zdát slova? Nenapsaná slova, věty a slabiky?

A kde je vlastně... Kde vlastně jsem a kdo je Tyrhax?

Kdo je Michal?

Probudil ji hlad. Ležela na zádech, ve stejné poloze v jaké usnula. Teď už u dveří nikdo nepostával.

„Hej?“

Kočí komorná vplula do Luciina zorného pole. Se sklopeným zrakem přistoupila blíž a něco řekla.

Přeješ si?

„Chci se...“

Proboha, už to tu bylo zase. Nebo to byl opět jen dojem?

Mávla rukou.

„... umýt. Chci na záchod a chci se převléct.“

Prosím. Všechno je připraveno, má paní.

Možná to čtu z jejího postoje.

Vstala.

Služebná ji provedla ložnicí, místností, pro niž se nejlépe hodilo pitoreskní slovo budoár, až ke strašlivě napodobenině sociálního zařízení, jíž vévodila veliká dřevěná kád'. Pomohla jí svléknout, vyděšeně sledovala, jak se Lucie *sama* myje. Pomohla jí nasoukat se do nepraktických dlouhých šatů.

„Jak se vlastně jmenuješ?“

„Mahlie.“

Lucie se zarazila. Tak tohle už určitě bylo jméno. Pochopila ta kočka na co se jí ptám?

Zdála se mi skutečně jen slova?

„Mám hlad.“

Měla, jako by ji spánek po snídani vyčerpal.

A po jídle půjdu opět spát a budou se mi zdát slova, napadlo ji. Jasně. Žádná únava, ale nějaké drogy a hypnopedické učení. Pokouší se mě naučit místní řeč. V knížkách se to občas děje.

Vybavila si obrázek z jedné, kterou kdysi dostala k vánocům. Byla na něm holčička s přístrojem na hlavě a nějaký bubák – ne, byl to mimozemšťan – s hlavou tvaru kropicí konve.

Když to šlo tam, proč by ne tady? Stejně jsem v nějakém snu a v těch je možné všechno. I rozumět cizí řeči.

„I mluvit?“ zeptala se nahlas.

Česky.

Kočí žena nereagovala. Lucie si pokusila vybavit nějaké slovo Mahliina neznámého jazyka. Nic.

Ale přece – najednou si to uvědomila v plném rozsahu – Tyrhax nebo jak se, u všech všudy, jmenuje, mluví česky. Nebo – každopádně mu rozuměla. I ... Michal.

To jméno znělo známě i cize. Zhrozila se.

Vždyť všechno zapomenu. Drží mě na drogách.

„Nebudu jíst.“

Netušila, že tohle jí nepomůže. Nevěděla, že v jídle není nic, vyjma malé dávky sedativ. To, co ji nutilo zapomínat, co tišilo xenofobii a učilo ji nové realitě, bylo obsaženo ve všem ostatním. Ve vůni květin, jež naplňovala ložnici. V pěně koupele. V barevném uspořádání místností.

Její mysl byla přetvářena, do podvědomí se vkrádaly základy neznámého jazyka, stejně jako cizí myšlenky, našeptávající a určující nová pravidla. Byla to jemná a mistrovská práce. Na jejím výsledku záviselo všechno. Úspěch Tyrhaxovy akce.

Luciin život.

* * *

Známý neznámý muž v černém plášti, Tyrhax, navštívil Lucii až po několika nekonečně dlouhých a stejných dnech. Byla to dobře vypočítaná návštěva, Luciino vědomí už bylo do značné míry pozměněno, Tyrhax byl – nebo vypadal – jako člověk, a tak jeho přítomnost přivítala.

Nezdržel se dlouho, (neodpustila si výčitky, k nimž jen mlčel) ale nazítlí se objevil znovu a vnesl do jednotvárného života v přepychovém vězení tolik očekávanou změnu.

Potom už na jeho návštěvy čekala. Chodíval pravidelně, zpočátku mlčenlivě naslouchal výčitkám, později, se stále stejným nepatrným úsměvem, prosbám a přáním. Některá splnil, jiná ne.

Jedno poledne s Lucií poobědval. Nazítří nepřišel a dívka se přistihla, jak celé odpoledne nervózně přechází u dveří. Služebná Mahlie ji pozorovala z koutku, v němž celý den, čekajíc příkazy, sedávala, a zdálo se, že se usmívá. Ale nebyla to pravda. Kočičí žena se bála.

Zatím neměla čeho.

Tyrrhax přišel až příští den.

Lucie neřekla nic, jen něj vyčítavě hleděla. Zdálo se, že ho to potěšilo.

Dva dny nato vyšla poprvé ven. V doprovodu Mahlie a dvou zvířecích strážců sešla bohatě zdobenou chodbou o patro níž. Nevěděla kam jde, se smíšenými pocity se nechala vést.

Nikam daleko.

Dva o poznání ošklivější a nerudnější hlídači jí otevřeli dveře do světlým dubem a mahagonem vyložené jídelny. Uprostřed stál veliký stůl s mohutnou matnou deskou, kolem něj židle s vysokými opěradly. Nad ním visel lustr; zprvu se Lucií zdálo, že je to jenom kolo plné svíček, ale potom si uvědomila, že voskové svíce by nevydávaly tolik světla a rozhodně by *neblýskaly*, ve skutečnosti to musela být svítidla z broušeného skla.

Na stěně nalevo ode dveří (a naproti židli, jejíž opěradlo bylo vyšší a v řezbách zdobnější) byla okna; čtveřice úzkých vysokých otvorů, vyplněných barevným sklem skrz něž nebylo vidět ven a které propouštělo jen tolik slunečního svitu aby se – s velkou mírou tolerance – mohlo za okenní sklo považovat. Stejná okna byla v Luciiných komnatách. Nijak by ji to nezaujalo, kdyby si nevšimla křišťálového lustru. Jakoby každá ta věc pocházela z jiného světa.

Na židli s vysokým opěradlem seděl Tyrrhax, po každé ruce služebníka se zvířecí tváří. Vlídně se na dívku usmál.

Usadili ji po jeho levici. Stůl byl prázdný, snad se čekalo jen na ni, ale možná ještě na někoho dalšího, naproti bylo prostřeno.

S trochu nervozity pohlédla na Tyrrhaxe.

Stále se usmíval. Neodvážila se promluvit, on mlčel také, tiicho se pomalu měnilo v šum tlaku na ušní bubínky, když muž v čele pozvedl ruku a napřímil ukazovák.

„Nebudeme na ni čekat. Noste na stůl.“

Později si uvědomila, že úplně první, co po těch slovech pocítila, byl slabý pocit žárlivosti.

„Nikdy není dochvilná, mé dítě,“ dodal. Potom pohlédl ke dveřím. Lucie zvedla hlavu – dveře měla naproti sobě – a zrazila se.

„Jím, když mám hlad.“

Dlouhovlasá dívka, pyšníci se umělou a pečlivě udržovanou trochu tajuplnou krásou, Luciin pohled opětovala. Ani jedna nezastírala, že druhou považuje za obzvlášť ošklivého a vlezlého brouka, byla to atavistická reakce, společná všem světům a společenstvím.

V dohledu se náhle objevila potencionální konkurence.

Tyrrhax chvíli těkal pohledem z jedné na druhou. Zřejmě se reakcí obou dívek bavil. Když ta druhá usedla (neobešlo se to bez přimhouřených očí a pevně sevřených rtů popudlivého výrazu, který mu věnovala), pokynul služebnictvu.

Oběd mohl začít.

Teprve během něj si Lucie uvědomila, že jak Tyrrhax, tak dívka, na niž se snažila nehledět, ačkoliv seděly naproti sobě, nemluvili česky, ale tím zdejším, Lucii už delší dobu ne tolik neznámým (v poslední dny už jen nesrozumitelným) jazykem, a že mu rozuměla. Bylo to pro ni takové překvapení, že na čas zastínilo i nepříjemný pocit z přítomnosti té druhé.

* * *

Později se žárlivost vrátila. Oběd byl příjemným vytržením z jednotvárné nudy útulného vězení, ale když ji zvířecí strážce odvedly zpátky do ložnice, zjistila, že jí objev další mladé ženy v Tyrhaxově přítomnosti leží v žaludku. Ale proč? Nedělala si přece na něho žádné nároky, byl příjemný a pozorný, to ano, ale unesl ji do tohoto světa, ji a Michala. Michala? Ano, jejího přítele, tmavovlasého, ne, byl přece špinavě blond... Prostě ji a Michala. Měla tedy důvod ho nenávidět a ne na něho žárlit.

Jenže ta dívka tu přece jen byla nadpočet.

Trochu vztekla a bezmyšlenkovitě nakopla polštář, válející se na zemi. Kočičí služebná ho zvedla a položila na postel.

„Kdo je ta ženská?“

Mahlia se opatrně usmála. Měla štěstí, Lucie se v mimice zvířecích obličejů nevyznala, všechny jí připomínaly karikatury, a tak nemohla reagovat.

„Paní Aithra?“

Neznělo to tak, byla to jen dvě slova, ale Lucie jim znovu porozuměla.

„Zaved' mě k ní. Nebo ohlas, zařid' *audienci*,“ vyslovila to slovo pokrouceně a směšně, protože v hloubi duše cítila, že audienci by si měli sjednávat u ní, „Chci s ní prostě mluvit. Rozumíš?“

Ale kouzlo fungovalo jen jedním směrem. Mahlie na Lucii hleděla s pootevřenými ústy, ostré špičky zubů vyčnívaly zpod úzkých rtů a už nepůsobily *tak* výhružně jako při prvním setkání. Koneckonců, byla to *jen* služebná. Proč paní cloumá vztek, to poznala, nerozuměla ale ničemu z toho, co se jí Lucie pokusila přikázat.

„Nerozumíš. Proč mi, sakra, nerozumíš? Copak mluvím hontentsky?“

Česky, uvědomila si Lucie vzápětí. A v tom bude ta chyba. Musím se – ne, *on* mě musí – naučit mluvit tou místní hatmatilkou, když už jí rozumím.

Těžké to rozhodně nebude.

* * *

Malý byt ve staré zástavbě vypadal přesně tak, jak má podle obecného povědomí vyhlížet staromládenecké doupě. Rozeztlaná postel, šaty přehozené přes opěradlo židle. V kuchyni na lince hrnec a dva talíře, o řád vyšší počet skleniček a hrnků se zaschlou kávovou sedlinou.

Jeho majitel seděl v křesle, z něhož musel předtím odstranit několik knih, které naskládal do nebezpečně vratké hraničky na rohu konferenčního stolku, a přemýšlel.

Něco se opravdu muselo stát. Všechny příznaky tomu nasvědčovaly, nyní už i fakta. Tušil podstatu věci a trochu ho zarážela.

Michal a Lucie. Nějak si to nemohl srovnat v hlavě. Dokázal si přiřadit (s většími obtížemi) ke jménům povědomé tváře, ale nic neukazovalo na důvod. Proč oni? Na první pohled v nich neřídilo nic, co by je spojovalo s...

Ne, na tohle slovo i nerad pomýšlel.

Byl to plán, který selhal, nebo prostě jen náhoda?

Nemuselo to znamenat nic, zmizení mohlo souviset s něčím mnohem prozaičtějším, možná něm hrál roli zločin a možná jen útěk. Ale také to mohlo znamenat všechno. Tam.

Nevěděl co si myslet. Nevěděl, jestli o tom má vůbec přemýšlet. Kdysi se rozhodl nechat historii jí samé a doposud se mu to dařilo.

Zvedl se a pomalu přešel k baru. Otevřel ho, vytáhl poslední čistou sklenku a z poloviny ji naplnil vodkou. Teplý alkohol nepomohl.

Necítil se povolán starat o cizí záležitosti. Ale byl zvědavý, příliš zvědavý na to, aby mu to nedalo.

Nalil si další dávku.

Po sedmé už se místnost vesele otáčela, chvějící se zdi uhýbaly a koberec nastavoval nohu. Prostředí se vůbec nechovalo přátelsky, a tak se rozhodl.

Odhodil masku a pokud mu alkoholem ovlivněný organismus dovoľoval, jednal.

Šlo to rychle. Vůbec nic se mu z hlavy za ta léta nevytratilo.

* * *

Aithra se povalovala na polštářích. Připomínala děvku z antického Říma, nestoudně vystavující odhalené stehno a dávající pohodlně nahlédnout do hlubokého výstřihu. Nesmírně pitomá póza, když jsem holka a nikdo jiný tu, až na očividně vystrašené služebné, není. Ledaže by slečna byla na slečny, a potom – Lucie se otrásla – jenže on je to u ní stejně jen zvyk.

Trvalo to dva týdny, celých patnáct dlouhých dnů, které Lucie věnovala studiu zvířecího jazyka. *Shedarského* jazyka, krajina, která se rozkládala tam dole pod jejími okny, si říkala Shedar, a byla nejspíš plná těch zvířecích lidí, protože sobě podobných tu Lucie viděla málo. Tyrrhax jí pomáhal, navštěvoval ji každé dopoledne, chvíli hovořil, ale většinu času na ni jen zíral tmavýma hypnotizujícíma očima, zatímco Lucie škobrtala přes kamení neznámé gramatiky, prodírala se houštinou větných vazeb a odolávala dešti slovní zásoby. Ten pohled jí pomáhal víc než co jiného, věděla, že není jen tak obyčejný, nebála se pojmenovat to magii – a měla pravdu. Ale největší kouzlo našla ukryto uvnitř sebe samé. Odhodlání a sílu se naučit mluvit, prolomit jednu z posledních bariér, které ji držely v žaláři osamění.

Ani na okamžik ji nenapadlo, že její úsilí je jen dílčím prvkem plánu, který si nakreslil Luciin věznil.

Setkání s Aithrou (Tyrrhaxovou schovankou, jak ji nesměle definovala Mahlie), si stanovila jako odměnu. A dosáhla ji,